

Паралелен свят

Лечителката

и

рунтавата ѝ котка

Контадин Кременски

Студио Беров &

Паралелен свят

Лечителката и рунтавата ѝ

...

котка

Контагин Кременски

Първо издание
Бъла Слатина, 2021

„Лечителката и рунтавата ѝ котка“, поредица
„Паралелен свят“

© Контадин Кременски, писател

© Студио Беров ООД, издател

© Теодора Борова, указ и правопис

© Красимир Беров, изложение, правопис и корица:
Наше момиче; погводница U-512, от мрежата;
котката – също

© Alexandre da Costa, снимка – [Hrad Loket](#), Чехия

© [Стефан Пеев](#), буквочертание: Veleka, Repro

ISBN: 978-619-91690-0-3

Издание: Декември, 2021 – първо

Тазу книга е създадена изцяло със свободен софтуер:
LibreOffice Writer, Inkscape, GIMP, Ghostscript

Печат: Дайрект Сървисиз ООД

За поръчки:

<https://слово.бг/кънигы/лечителката.bg.html>
poruchki@studio-berov.eu

Съдържание

ЧАСТ ПЪРВА.....	6
Глава Първа. Среща.....	7
Глава Втора. Пробуждане.....	19
Глава Трета. Близка среща от трети Виг Кат. Д-Е.....	25
Глава Четвърта. Два дни път на юг.....	32
Глава Пета. Лисица без късмет.....	39
Глава Шеста. Пациентът.....	45
Глава Седма. Настаняване.....	52
Глава Осма. Инструментализация.....	56
Глава Девета. Операция.....	64
Глава Десета. Сълзи.....	69
ЧАСТ ВТОРА.....	76
Глава Първа. Богомила се качва... на масата.....	77
Глава Втора. Защо плаче принцесата?.....	84
Глава Трета. Билкоберач.....	94
Глава Четвърта. Прохождане.....	105
Глава Пета. Срамна болест.....	111
Глава Шеста. Медицинска академия.....	122
Глава Седма. В капана.....	129
Глава Осма. Клъчник.....	139
Глава Девета. Наказание.....	147
Глава Десета. Разследване.....	154
Глава Единадесета. Лов на вещици.....	161
ЧАСТ ТРЕТА.....	172
Глава Първа. Среща с докторката.....	173
Глава Втора. Докторката и Разхайт.....	183
Глава Трета. Крусланд.....	193
Глава Четвърта. Ал Джейбър.....	203
Глава Пета. Подаръци.....	213
Глава Шеста. Обрязване.....	220
Глава Седма. Синята риза на султана. Робот.....	230
Глава Осма. Раждане. Мато.....	239
Глава Девета. Принц Матос. Богомила решава случая.....	251
Глава Десета. На гости на принц Поро.....	258
Глава Единадесета. Нелегалният Университет.....	271
ЧАСТ ЧЕТВЪРТА.....	286
Глава Първа. Децата на Елиза.....	287
Глава Втора. Учебни пособия.....	330
Глава Трета. Диамантите на графинята.....	338
Глава Четвърта. Проститутка.....	344
Край.....	355
Ангелът от 1200.....	358

ЧАСТ ПЪРВА

Глава Първа. Среца

Седнала на прясно скованата, ухаеща още на смола пейка, Тора се наслаждаваше на следобедните лъчи на есенното слънце.

Новата ѝ къщичка беше съвсем мъничка, направо миниатюрна. Само стая и килерче, но по-голяма не ѝ бе нужна! Внукът ѝ се беше постарал да ремонтира старателно всичко. Стените светеха прясно боядисани и ухаеха свежо на вар, покривът с нови керемиди червенееше, точно като излязла от детска книжка гъба.

А орехът, орехът бе точно както си го спомняше като млада, но какво са петдесет години за един орех!

Единственият проблем бяха плъховете! Имаше ги на двора, а някои се бяха промъкнали вече и вътре. Лошото беше, че бяха умни и не се хващаха в капана, нито опитваха от отровата. През последните петдесет години къщата е била на тяхно разположение и я приемаха за своя.

Баба Тора нямаше да ги притеснява дълго, беше работила цял живот в болници и знаеше колко зле притупва сърцето ѝ. Първо беше медицинска сестра, после стана и доктор. Но не ѝ трябваха лекарските познания, за да е наясно с това. Радваше се на всеки ден, който ѝ даря-

ваше Бог, но и спокойно очакваше смъртта. Не съжаляваше и не се боеше от нищо.

Веднъж отец Курнакия¹ ѝ каза, че най-скучните изповеди, с които се е отегчавал, били нейните. Старият отец беше голяма работа! Сякаш Сам Бог гледаше през неговите пронизващи очи. Общо седем куршума беше извадила от него през войната, и май всичките без упойка, и не го чу да изохка! Каква ти упойка, едно време дори марли и бинтове нямаше!...²

Младото попче, което дойде на негово място, не можеше да го замени – ни по ръст, да не говорим за колорит. Някой беше казал, и то съвсем на място, че е „безсолен“. Други пък казваха, че е обратен, и май бяха прави. Но не заради това не ходеше вече на църква, а защото развалиха всичко, като започнаха да пеят. Как можеше да се пее в храма! Има толкова други места, където можеха да реват като магарета! И дори да се търкалят по земята! Никога не беше била много религиозна, но църквата е божият дом, място да помълчиш, да се помоллиш! Да помислиш!

Самотата не ѝ тежеше, дъщерята и внукът живееха само на две пресечки в голямата стара

1. Курнакия – от итал. *cornàcia* (*Corvus corone*, *cornacchia*), гарван. В смисъл на черен, но също и *cornuto*, диалектен неаполитански израз в смисъл на рогат, „въртоглав“.

2. Приключенията на Теодора в съпротивата са описани в други три книжки от поредицата.

къща. Тя сама предложи и дори настоя да се изнесе тук, щом се роди и четвъртото правнуче. Имаше нужда от спокойствие. Освен това трябваше да изпълни обещанието към леля си – щом остарее, да гоїде да живее тук.

Само понякога ѝ липсваше синът ѝ. Първото ѝ дете! Той се беше заплял още преди години, веднага след войната, в *онзи град...* с *онова*, съвсем лесното име, което тя все забравяше. Уж за само няколко месеца, докато им оправи електричеството, той беше специалист по земно електричество... Но намери едно хубаво момиче, ожениха се и остана там.

Не можеше да го разбере, за нея „*онези там*“ бяха и си оставаха враговете от войната. Беше извадила от младите тела на момчетата от съпротивата Бог знае колко килограма куршуми и беше зашила десетки метри рани. Но всички рани бяха излекувани, и то от много години. За младите войната беше само една умерено скучна история. И по-добре.

Отдавна се примири със своята старост, но не можеше да я приеме за другите. Затова с дъщеря си в последно време съвсем не се разбираха. Къде ли се бе изгубило кльощавото кресливо момиченце и откъде беше дошла дебелата досадна възрастна жена, вече баба на четири внучета?

Вижд, правнучетата бяха... бяха си правнучета. Веднъж седмично идваха и изпълваха притихналата къщичка със смях, писъци и понякога плач. Лошото бе, че след това по няколко дни я болеше главата. Но пък и плъховете се скриваха и не се показваха.

Един плъх претича пред нея. Съветваха я да си вземе котка, но как да го направи! Знаеше добре, че не ѝ остава много. На кого щеше да остави бедното животинче? Опита да остави храна, за да привлече някоя от съседските, но изглежда дойдоха само още плъхове.

Някога, като момиче, имаше котка. И то каква! Красавица! Жълта, с бели крачета, пухкава опашка и пискюлчета на ушите. Казваше се Мърка. Двете по цели нощи разговаряха... макар и никога да не ѝ вярваше. После тя се изгуби някъде... или май беше обратното? Тя замина да учи медицина. Сменяше квартири, след това дойде войната. А след победата се омъжи, родиха се деца. Дъщеря ѝ беше алергична към котки.

Странно, сега имаше едно противно кутре, не по-голямо от котка.

Котка!

Една жълта котка прескочи оградата и тупна меко на отгъпканата земя. Приличаше страшно на нейната Мърка, но нямаше как да е тя, защото бяха минали повече от петдесет

години. И опашката не беше рунтава, а проскубана и с гол връх. Ушите не само че нямаха пискюлчета, но едното беше отхапано до половината, а другото разцепено.

Тора потърси какво да ѝ даде, за да не побегне, но купичката с храна беше празна, дори излизана до блясък от плъховете. Котката обаче не се канеше да бяга. Огледа я преценяващо и, някак между другото, изтърси:

– Колко време мина, а?!

– Ама ти...! – смая се старата жена.

– Какво аз?

– Ти ли си? – трескаво затърси очилата Тора, но котката скочи леко до нея на пейката и каза:

– Разбира се, че съм аз! Смяташ ли, че друга котка ще дойде при гъртофелница като теб?!

– О, Мърка, милата ми...!

Старческата ръка сама се плъзна и погали нежно животинката. Тук професионалният навик си каза думата и тя бързо установи освен разцепеното ухо и няколко белега от зле зараснали рани, стари счупвания, охлузвания...

– Не си мисли, че ти изглеждаш по-добре! – измърка котката и двете прихнаха като едно време.

– Ама... ти как се намери тука? Мина толкова време...

– Ние, котките, си имаме наши си начини, има едни особени дупки... през времето.

– Дупки ли?

– Да, ама малки, колкото да мине котка. Понякога се отварят за кратко. Трудно е да ги видиш, може да влезеш и по погрешка. Някои от нас непрекъснато бродят. Аз не обичам! Лошото е, че почти никога не знаеш къде точно отиваш. А после е трудно да се върнеш откъдето си тръгнала! – обясни Мърка и се намести в скута ѝ. – Ти как си, какво правиш?

– Чакам смъртта – усмихна се старата жена. – Но не бързам, разбира се.

– Аз също – отвърна котката. – Остарях, краката вече не ме държат, виждам зле на светло и не си чувствам края на опашката! То пък една опашка вече... Освен това, от мен да знаеш, там, на оня свят, въобще не е зле!

– Откъде знаеш? – поинтересува се Тора.

– Била съм осем пъти! Но за кратко. Останал ми е само един живот, последният!

– Така ли?

– Да, сгази ме камион, веднъж ме застреляха, един път избухна една бомба, още през войната. Два пъти ме давиха кучета, веднъж хванах по погрешка отровна змия и един път изядох

отровен плъх. Срамота – от някакъв плъх! – изсъска на себе си Мърка и продължи:

– Това беше само преди няколко седмици. Но най-много ме заболя, когато ме удавиха едни лоши деца... или по-скоро глупави! Можех да ги изподера и да избягам!

– Горкичката! Съжалявам! – притисна я до себе си баба Тора.

– Такъв е животът на една котка!– сгуши си в нея Мърка. – А аз определено съм доволна от своя!

– Аз също! – не спираше да я гали Тора. – Живях добре! Спасих живота на доста хора! Имам син и дъщеря, синът ми замина *там*, за *оня град*... Дъщеря ми с внука живее на съседната улица. Имам и правнучета. А ти?

– Осем котила!– отвърна доволно Мърка. – Три пъти по три котета, веднъж цели пет, три пъти четири и веднъж само две.

– Не е зле! – похвали я баба Тора.

– Повечето станаха скитници и пройдохи, то какво да очакваш, когато майка ти е котка. Преди малко срещнах един прапраправнук. Познах го по миризмата. Страшно невъзпитан, наложи се да му ограскам носа! Той ще каже на баба си, че е проскубана и стара! Обаче имам и един син, с когото се гордея. Бац! Той е първата котка, наградена с медал от Съвета, ако

знаеш каква я свършихме веднъж заедно... Освободихме самия председател от затвора... – замлъкна с вдигната лапа Мърка:

– Какво е това?

– Плъхове – отвърна Тора. – Наоколо е пълно с тях!

– Защо не започна с това! – скочи делово на земята котката.

Влезе вътре, разтършува се под леглото, под шкафа, в килера. Три-четири ужасени плъха излетяха с цвърчене и навирени опашки. Покатериха се по оградата и прескочиха в съседите. След тях излезе и Мърка, носеше победоносно един в уста!

– Виждам, че не си толкова гърта, още можеш да ги ловиш! А аз самата смятам за добро постижение, ако успея навреме да стигна до тоалетната – отбеляза Тора.

– Този беше гърт, куц, а вероятно и сляп. Удари се сам в крака на стола – поясни Мърка.

И двете отново прихнаха да се смеят.

– Ще го ядеш ли?

– Къде ти зъби за това! Виж, кълцано месо, настет, кайма...

– На мен ми направиха нови – похвали се с ченето си Дора.

– Искаш ли го? – погрешно я разбра котката и остави плъха в краката ѝ.

– Май че не! – отвърна след като се позамисли бабата и двете отново се закискаха.

– Но ти къде си живяла, изглеждаш зле, а казваш – настет, кайма?

– Това беше преди! Последните няколко години бях в една богата къща, при спиртоваря Алков, добър човек! Дъщерите му го тъпчеха с храна и той беше доволен да я подели с мен. Много добър човек, но почти не ме разбираше. Малко хора ни разбират! Затова, щом усетих, че се отваря проход към теб, веднага тръгнах.

Унесени в сладки приказки, не усетиха кога слънцето залезе, но комарите нямаше как да не усетят и побързаха да влязат в къщичката. Хапнаха и баба Тора легна, а котката се настани на коленете ѝ.

– Как вие, котките, разбирате къде боли?

– Откъде да знам къде боли?! Да не мислиш, че съм врачка! Аз си търся най-топлото място.

И преди не винаги разбираше кога се шегува, но с високоинтелигентните същества е така.

На другия ден децата дойдоха и искаха да си поиграт с Мърка, но тя, след като им изяде по-вкусните неща, се качи на покрива и ги гледаше насмешливо оттам.

– Много добре, бабо, намерила си си котка! – забеляза доволно внукът.

– Тя ме намери! – поправи го Тора, но с присъщата на възрастта си мъдрост реши да не навлиза в подробности.

– Защо децата ти викат Тора, спомням си, че името ти беше Теодора, на галено Теги? – попита Мърка.

– Тора подхожда повече на една бабичка. Някак не звучи добре – баба ти Теги!

– Вие хората не сте добре!!! На една котка никога няма да ѝ мине през главата да си сменя името само защото е остаряла!

Неусетно измина една прекрасна седмица. Не се разделяха нито за миг. Разхождаха се, готвеха, спяха и разговаряха... Не по-малко интересно беше, когато мълчаха заедно!

Децата гоїдоха пак и къщичката се превърна в малка лудница. Викаха, тичаха, играеха на топка. Баба Тора опита да играе с тях, смя се, запъхтя се и дори падна, но продължи да се смее. Виж, Мърка този ден не стана от леглото и дори палавниците не посмяха да я безпокоят.

Прекрасният ден бързо отмина, Тора бе щастлива и доволна, като едно време. Докато не ги изпрати. Но вечерта ѝ стана лошо! Не яде, а направо легна до котката, без дори да се завие. Унасяше се, но не можеше да заспи. Стана ѝ студено, а нямаше сили да се пресегне за одеялото. Дори котката, свила се неподвижно на кълбо, не топлеше както преди. Привидяха ѝ се хора, които отдавна беше изгубила... Съпругът ѝ, големият доктор Гено, дори онзи сладък идиот Разхайт...

Към полунощ усети, че Мърка я докосва с лапичка по ръката.

– Ставай!

– Защо? – едва прошепна старата жена.

– Ставай! Отвори се вход към... друго място.

– Къде ще ходя, тъкмо се канех да умра! Видях...

– Аз също, но там има нещо интересно! Ставай, докато не се е затворил! – гласът на котката звучеше странно убедителен.

– Но аз... аз не мога да се изправя...

– Не ти и трябва, проходът е по-голям от обикновените, но пак ще трябва да пропълзиш! – настоя Мърка.

– Къде е, не го виждам?

– Тук, между печката и леглото! Побързай!

Баба Тора се свлече тежко от леглото.

– Взemi и мен! – помоли котката.

– Как! Защо?

– От сутринта се опитвам да ходя, но не мога!

– Защо не каза?

– Не исках да ви безпокоя. Бяхте така щастливи!

Жената протегна ръка и взе странно леко-то, кокалесто телце с вдървени, изстиващи лапички. Притисна го до себе си:

– Милата ми Мърка!

На другата вечер внукът ги намери вкочанени в леглото, сгушени в последна прегръдка.

И въпреки бурните протести на майка си (и не само), ги погребяха заедно.

Глава Втора. Пробуждане

Събуди я шумно мъркане и някакъв ужасно грапав език, който настойчиво я лижеше по лицето.

– Ставай, мързеливке, ще изпуснеш приключението!

– А, какво? – отвори очи Теодора и видя върху себе си Мърка.

– Аз вече хванах две мишки! Оставих ти едната...

– Къде сме?

– Много са вкусни, уверявам те, направо се топят в устата! Такива не съм яла от години...

Тора се надигна, огледа се и установи две неща. Първото беше, че виждаше! И то така, както едно време, когато беше млада. После поогледа тялото си и се увери, че настина е млада... И гола!

– Но аз съм гола!

– И какво от това? Аз също! – слезе от нея котката.

– Ти имаш козина, не е същото!

– И ти имаш козина... на стратегическите места – забеляза Мърка и двете идиотски се закускаха.

– И сме млади! Как е възможно пак да сме млади?!

– Какво странно има? Някога бяхме млади, после остаряхме, сега отново сме млади – каза котката, която не само се бе подмладила, но и сякаш беше порасла. И отново си имаше пискюлчетата на ушите, пухкавата опашка и изглеждаше повече като рис.

– Но как?! Това не нормално!

– Какво ви разбират главите на вас, хората, какво е нормално и какво не?! – облиза мустациите си Мърка.

– Вероятно си права. Има толкова неща, които не разбираме – огледа се Теодора.

Намираха се на полянка в някаква гора. Наоколо имаше редки, но високи гървета.

– И как се озовахме тук?

– Не помниш ли прохода от снощи?

– Е, да, но не разбирам...

– Не се и опитвай! Бяхме там, сега сме тук, какво има да му мислиш! Има по-важни неща!

– Права си! – поглади жената плоския си корем, който се обаждаше. – Гладна съм, така гладна не съм била от години!

– Ето! – Мърка посочи с лапа мишката, но Теодора се усмихна:

– Не искам да те подяждам. Това там не са ли горски ягоди?

– Нецо такова – съгласи се котката, за нея ягодите не представляваха никакъв интерес. – Обаче не яж от тях!

– Защо? – спря се младата жена, в която се бе превърнала баба Теодора. – С развитото си обоняние усещаш, че са отровни ли?

– Не, нищо подобно! – отрече котката.

– А защо?

– Там пишках!

– Аха, добре, надявам се, че ще има и други.

Направи няколко крачки и се спря пред невисок храст.

– Това са къпини. Не би трябвало да зреят заедно с ягодите! Това ли е оня свят?

– Не! – авторитетно заяви котката. – Казах ти, била съм там вече осем пъти! Това е нещо друго, но мирише много интересно!

Теодора се наяде с едрите и ароматни къпини, като си изцапа ръцете и устните като дете.

– Не си спомням откога не съм яла нещо така вкусно!

– Защото не опита от мишката... – пренебрежително се облуза Мърка.

– Аз трябва да се прикрия с нещо, не мога да остана така! – заоглежда се Теодора.

Котката само помръдна с опашка.

Полчиците от трева и листа може и да изглеждат много живописни на картинка, но когато опитаеш да ги направиш, нещата са съвсем различни. Не стига, че е досадно и пункаво да завържеш заедно листата, да ги закрепеш да не падат, а и, веднъж „облечена“, е почти невъзможно да накараш грешката да стои на мястото си.

Не особено доволна от творбата си, Теодора се завъртя.

– Приличаш на плашилата, които поставяше на бостана баба ти – отбеляза откровено котката.

– Поне вече не приличам на нея! – засмя се Теодора. – Май ще изям още няколко къпини!

Изяде още цяла шепя, докато Мърка дояде втората мишка, и изведнъж сложи ръка на устата си:

– Спомних си! – обърна се тя към котката. – Сега си спомних! Ти не за първи път ме прекарваш през такъв проход, нали? Защо не си ми казала? През годините сме разговаряли за толкова глупости...

– Защото не помня! Вероятно за мен още не се е случило. Ние, котките, се разхождаме и във времето. Всъщност и няма никакво значение. Вие, хората, обръщате твърде много внимание на миналото. А то вече го няма! По-добре да помислим за бъдещето!

– Тук си права, какво ще правим? – замисли се Теодора. – Не можем да останем така в гората!

– Права съм – съгласи се Мърка. – Освен това, не съм горска котка. Не ми се мисли какво ще правим, ако завали!

– Защо не се покатериш на някое дърво и да разгледаш наоколо? – предложи жената.

– Веднага! – отскочи като пружина Мърка и се хвана за един от долните клони на близкото дърво. – Но не очаквай много!

– Защо?

– Да не мислиш, че съм орел?! Ние, котките, виждаме добре на тъмно. Но надалече... не е най-силната ни страна.

– Все пак опитай! – насърчи я Теодора.

– Това и правя! – отвърна Мърка – И се заузкачва внимателно нагоре, докато се изгуби в клоните.

Теодора остана да гледа след нея, почувства се сама, освен котката си нямаше друг в този непознат свят. Неволно потръпна, стана ѝ

хладно с препаската от трева, имаше чувството, че някой я гледа. За щастие, само след няколко минути Мърка се смъкна. Преглътна, изчисти едно перо от муцуната си, посочи уверено зад гърба ѝ и каза:

– Там! Там има хора.

– Ето, виждаш ли? – погали я Теодора. – А ти казваше, че котките не виждат надалече!

И тогава един от конете шумно изпръхтя.

Глава Трета. Близка среща от трети Виж Кат. Д-Е³

– Поздравяваме горската лечителка най-учтиво!

Бяха трима чудновати конници, излезли сякаш от карикатурна илюстрация на приказка. Как се бяха приближили толкова близо, без да ги чуят?!

Говореше най-възрастният от тях. Думите звучаха със странно произношение, но напълно разбираемо. Беше облечен зле, в пъстри, богато украсени и сигурно много неудобни грехи – крещящо пурпурно-червено наметало с висока твърда яка, която му пречеше да наведе глава. На изкования от лъскави плочки колан – златен или ковачът е бил майстор в имитациите – висеше някаква безвкусно нашарена с камъчета, като детско огледалце, сабя.

Вече беше повече от ясно, че наистина са в друг свят! Още преди четиридесет и няколко години, веднага след войната, бяха възобновили въздухоплаването и отново бяха обиколили и проучили Земята. Не беше възможно да са пропуснали нещо подобно!

3. Виж [Класификация на Хайнек](#).

ЧАСТ ВТОРА

Глава Първа. Богомила се качва... на масата

Теодора седеше сама в стаята си (Мърка се запля някъде по котешките си работи) и скучаеше до смърт! Когато беше стара... Опа... Колко странно звучеше, обаче наистина, когато беше стара, можеше да прекара дни наред сама, без да обърне внимание! Сега обаче беше съвсем различно. Може би ставаше нещо от хормоните...

В качеството си на лечителка беше обявила, че всяка сутрин ще приема болни... и два дни напразно чака някой нуждаещ се от услугите ѝ! На третия ден, след като се убеди, че ще е същото, реши сама да си потърси пациенти. И понеже се явяваше придворната лечителка, отиде да види малката принцеса, Идия-Стеса¹⁷.

Покоите на наследницата на кралството бяха в другото крило на замъка и ѝ трябваша десетина минути, за да стигне. Няколко шумни прислужнички се мотаеха във високия коридор. Гледаха през прозореца, обсъждаха голите до кръста ратаи, които стоваряха сено пред обора, и почти не ѝ обърнаха внимание, когато мина покрай тях и влезе в стаята.

17. Stessa, им. – същата, самата (бел. авт.)

Малкото като кукличка момиченце кротко спеше в люлката си, която леко се полюляваше от вятъра, влизащ през през широко отворения прозорец.

Това хубаво!

Беше успяла да им набие в дебелите глави, че чистият въздух и слънцето са жизнено необходими за здравето... (Но се наложи, по нейно настояване, Великият Везир да ги събере пред замъка и да ги накара да го повтарят цяла сутрин!)

Взе принцесата на ръце и я съблече. Тя само измърмори нещо и продължи да спи. Нямаше везна, за да я премери. Отбеляза си наум, че трябва да си намери (заедно с още десетки неща). Но дори така, опитната ѝ ръка установи, че теглото е в нормата. Огледа я внимателно, но не откри нищо нередно. Само като че ли... принцесата беше твърде сънлива? Но много бебета са така, а тя щеше да бъде принцеса. Вероятно щеше само да яде и спи през по-голямата част от живота си! Механично смени пелените, върна я в люлката и излезе.

Жените, увлечени в разговор за задника на един млад коняр, не я забелязаха. Не се сгръжа и хвърли един поглед. Трябваше да признае, че младежът си го биваше! Само че глупакът развали всичко като се усмихна и разкри, че повечето му зъби липсват! Теодора се обърна и

тръгна, затова не видя неприличния жест, който той направя, но прислужниците останаха очаровани!

Щом се приближи до стаята си, отвътре се чува ужасни писъци и побърза да влезе! Вероятно някой пациент изпитваше силна болка и имаше нужда от нея!

Оказа се не това, което очакваше.

Едно пълничко момиче се беше покачило на масата и пицеше колкото му глас държи, докато Мърка, наежена и съскаца, ѝ беше препречила пътя към вратата.

– Какво става тук?! – опита се да ги надвика Теодора.

– Ровеше ти в нещата! – изсъска Мърка.

– Не е вярно! Просто разглеждах билките! – прошепна момичето презракнало. Беше останала без глас. Как ли не беше дошъл никои от охраната? Или смятаха, че писъците са нормални при лечение?...

– Все пак остава въпросът какво търсиш в стаята ми?

– Великият Везир ме изпрати, за да ви помагам! – гордо заяви момичето. – Искам да стана лечителка, като Вас! Искам да се науча да лекувам!

– Любопитството погубило котката! – каза Мърка, но видимо омекна и скочи на леглото. Гостенката неловко слезе от масата.

Какво да я прави?!

Нямаше достатъчно работа дори за себе си! От друга страна, беше неудобно да я отпрати, пращаше я самият Велик Везир...

Всъщност, нямаше да е зле, ако обучи някого на това, което знаеше. Един ден щеше да си тръгне от този свят. По един или друг начин...

Беше добре да остави знанията си!

– Значи ти искаш да учиш?

– Да! – твърдо заяви момичето.

– И котката ми не те е разколебала?

– Не, аз обичам котки! Имам почти същата... само гето не говори.

– Мъжка ли е? – попита живо Мърка.

– Не, женска! – отвърна момичето и Мърка веднага изгуби интерес.

– Как се казваш? – попита я Теодора.

– Божидара-Богомила!

– Хъм – погледна, но не коментира, а започна да подрежда разбутаните шишенца и бурканчета, но Божидара-Богомила я спря:

– Аз ще оправя!

Това вече ѝ харесваше, остави я да се труди и седна на грубия гърбен креват. Мърка веднага се настани до нея:

– Тя е глуповата, но не е лоша! – заговори, сякаш момичето не присъстваше. – Често пъти хората се гържат грубо с котките, ако стопанинът го няма! Тя обаче ме погали!

– Тогава защо я накара да се качи на масата? – попита Теодора и на свой ред погали Мърка.

– Защото започна да рови из шишенцата с отварите! Според мен търсеше „любовно биле“!

Момичето, което досега досега се правеше, че не чува, потрепна.

– Сигурно е харесала някой мъжкар и иска да го захване за врата!

Ушите на Божидара-Богомила се зачервиха и тя се обърна:

– Не е вярно, Кацо си ме обича и без...

– Не се и съмнявам! – съгласи се Теодора, защото не искаше да слуша любовни истории.

– Ние се обичаме и ще се оженим! – продължи уверено Божидара-Богомила.

– Да не забравиш да ни поканиш на сватбата! – облиза си мустаците Мърка.

– Ъ-ъ-ъ-хъ... – съгласи се неуверено бъдещата булка, изглежда трудно приемаше идеята да

Очаквайте сборник с разкази с дон Камило от неизвестния в България, но иначе световно известния италиански писател Джованино Гуарески. Превод от италиански – Контадин Кременски. Ето един от тях.

Ангелът от 1200

Почина старият Басини и в завещанието му намериха написано: „Оставям всичко на прото-йерей, за да позлати ангела върху камбанарията на църквата. Да заблести, така че отгоре да мога да видя къде е моето село.“

Ангелът беше на върха на кулата и отголу не изглеждаше нищо особено, защото кулата беше висока. Но когато направиха скеле и се качиха, се видя, че е с почти човешки ръст и ще трябва доста злато, за да се позлати.

Пристигна един специалист от града и се покатери по скелето, за да проучи работата, но не остана дълго горе. Слезе след няколко минути много впечатлен:

– Един Архангел Гавриил от кована мед – обясни той на дон Камило. – Необикновена красота. Автентична творба от 1200-ната!

Дон Камило трябваше да наведе глава, за да погледне човечето:

– Как може да е от 1200-ната, щом църквата и камбанарията са на не повече от триста години? – възрази той.

– Върша моя занаят от четиридесет години и съм позлатил хиляди статуи! Ако тази не е от 1200-ната, ще ви я позлатя безплатно!

Дон Камило беше човек, който се чувстваше най-добре стъпил здраво на земята, но работата дотолкова възбуди любопитството му, че се покатери заедно с човечето по скелето до върха на камбанарията и погледна ангела в лицето.

Остана с отворена уста, защото ангелът действително беше изключително красив.

Дон Камило слезе много разстроен: как е могъл такъв красив ангел да свърши на върха на кулата на бедна селска църква?

Той слезе и дълго рови в архивите на църквата, за да намери някакво обяснение на загадката, но така и не намери нищо.

На следващата сутрин специалистът се върна от града с още двама господата, които също се качиха на кулата. И когато слязоха, повториха пред дон Камило това, което беше вече казано: Един истински шедьовър от 1200-ната. Без никакво съмнение.

Бяха двама професори от художествените среди, две големи имена, и дон Камило им благослови трогнат.

– Много е красив! – прехласваха се те. – Един ангел от 1200-ната върху камбанарията на тази бедна църква – това е голяма чест за цялото село!

След обяд дойде и един фотограф, който се качи горе и засне ангела от всички страни. А на сутринта в градския вестник се появи дълга статия, придружена с три снимки, в която ставаше дума за ангела. Като накрая се заключаваше, че би било истинско престъпление да се остави този скъпоценен шедьовър там горе, за да се руши от стихии. И че художественото наследство принадлежи на културата и цивилизацията, и трябва да се вземат мерки, и все в моя дух. Нещо, което накара ушите на дон Камило да пламнат.

– Ако онези проклетници от града мислят да ни отмъкнат ангела, много са сбъркали – сподели той със строителите, който подсилваха скелето около кулата.

– Сбъркали са, и още как – отвърнаха му строителите. – Нашето си не се пипа!

Дойдоха още хора, все важни клечки, даже и от епископството. Всички се качиха да видят статуята, а като слязоха казаха на дон Ками-

ло, че е ужасно престъпление да се остави такава красота изложена на гъжда и студа.

– Добре, ще му купя гъждобран! – изкрещя накрая дон Камило. И тъй като му възразиха, че така не се разсъждава за подобни сериозни дела, той заразсъждава:

– Във всички градове по света има статуи, истински произведения на изкуството, които от векове стоят по улиците и площадите! Под гъжда и снега! И никому и на ум не му идва да ги прибере на закрито. Защо ние трябва да прибираме на закрито нашия ангел? Защо не идете в Милано и не кажете на миланците да свалят Магоната от Дуомо⁷⁷ и да я приберат на сухо, за да не се съсипе? Дали пък миланците няма да ви подберат с ритници, а?

– Магоната от Милано е съвсем друго нещо – отговори един от важните господа.

На което дон Камило отвърна:

– Обаче ритниците са си съвсем същите, както в Милано, така и тук!

И понеже хората, които се тълпяха около дон Камило в двора на църквата, взеха много

77. Магоната от Дуомо е позлатена статуя от кована мед върху най-високата стрела на миланската катедрала. Дуомо – Миланската катедрала или Дуомо (на италиански: Duomo di Milano, на ломб. Dom de Milan). Понятието „дуомо“ е известно от XII век (според други източници – от X век). Произходът на думата е от лат. domus – „дом“, под което се подразбира domus Dei – „Божи дом“.

присърце гумите му, ония се отказаха да настояват и си тръгнаха.

Не след дълго градският вестник поднови атаката.

Било престъпление да се остави ангел от 1200-ната, един ангел толкова красив, на проузвола на съдбата, на върха на камбанарията в едно забутано селце в Баса. И не защото някой искал да отнеме ангела на селото, а защото самото селце, благодарение на ангела, би могло да се превърне в туристическа забележителност, стига статуята да бъде поставена на някое достъпно място. Кои почитател на изкуството би отишъл в някакво си затънтено селце в Баса, за да гледа от площада статуя, запокитена на върха на една камбанария? Виж, съвсем друго ще бъде, ако ангелът е в църквата. Ангелът се внася в църквата, прави се отливка, а след това едно точно копие, подобаващо позлатено, се поставя на върха на камбанарията.

Хората прочетоха статията и започнаха да мърморят, че наистина, докато ангелът си стои на върха на камбанарията, никои не може да види красотата му.

Виж, в църквата всички щяха да могат да го видят, камбанарията нямаше да загуби нищо, защото щеше да си има своя позлатен ангел, съвсем същият като предишния.

Важните клечки от църковното настоятелство обсъдиха въпроса с дон Камило и в края на краищата той реши, че не е редно да настоява. Когато свалиха ангела от камбанарията, цялото село се събра на площада и в продължение на няколко дни ангелът остана в двора на църквата, защото всички искаха да го видят и да го пипнат. Дойдоха хора и от съседните села, защото се разнесе мълвата, че това е чудотворен ангел.

Когато се стигна до направата на калъпа за изливане на копието, дон Камило бе непреклонен:

– Ангелът не мърда от тук. Донесе си инструментите и направете отпечатъка тук.

Старият Басини, след като уредил всичките си сметки и дела, беше оставил повече от достатъчно пари, за да позлати не един, а десет ангела, така че имаше пари и за бронзовото копие, което щеше да бъде поставено на камбанарията.

Когато копието пристигна, вече искрящо с чисто злато, хората дойдоха да го видят и заключиха, че е шедьовър.

Свериха го сантиметър по сантиметър с първообраза и всичко беше съвсем точно по начин, който удивляваше.

– Ако и другата статуя беше позлатена, никой не би могъл да ги отличи една от друга – казаха хората. Тогава дон Камило го замъчиха угризения.

– Ще позлатя и истинската статуя – реши той. – Пари има.

Тук отново се намесиха всезнайковете от града и изтъкнаха стотици доводи защо оригиналната статуя не трябва да се позлатява, но за дон Камило всичко беше ясно:

– Тук изкуството няма нищо общо! Тук става дума за стария Басини, който остави парите си на мен, за да позлатя ангела от камбанарията. А ангелът от камбанарията е този. Ако не го направя, значи не изпълнявам последното желание на мъртвия.

Междувременно новият ангел беше вдигнат и поставен на камбанарията, а специалистите се заеха да позлатят и стария и бързо го завършиха.

Старият ангел беше поставен в църквата, в една ниша близо до входа, и в този си вид, целият от чисто злато, караше всеки да зяпне от изумление.

Нощта след откриването дон Камило не успя да заспи. Към десет стана и слезе в църквата да види своя златен ангел.

– Тринадесети век – заговори се той с ангела, – а тази бедна църква се е появила преди няма и треста години. Значи ти си съществувал четиристотин години преди построяването ѝ. Как си се озовал на върха на тази камбанария? Кои те е донесъл?

Дон Камило погледна големите криле на Архангел Гавриил, после изтри потта от лицето си. Хайде де! Как е възможно един ангел от мег да прелети над стрелата на една камбанария?

Ангелът беше вътре в нишата, предпазен с голямо кристално стъкло в рамка, което можеше да се отваря. Дон Камило припряно разрови в джоба си за ключа и отвори стъклото.

Как може един ангел, свикнал да живее там горе, да остане заключен в тази кутия? Беше сигурен, че на ангела му липсва въздух.

Спомни си за завещанието на стария Басини: Оставям всичко на протоиерея, за да позлати ангела върху камбанарията на църквата. Да заблести, така че отгоре да мога да видя къде е моето село.

„Оттам, отгоре старият Басини не ще да види да блести неговият ангел“ – помисли си Дон Камило. – „Ще вижда да блести един фалшив ангел. А бе пожелал да вижда сиянието на този тук...“

Той се вцепени от ужас: защо да мами стария Басини?

Дон Камило отиде та коленичи пред Христос на главния олтар:

– Иисусе, защо измамих стария Басини? Защо послушах ония гръбници от града?

Христос не му отговори и той се върна обратно при ангела:

– От триста години ти наглеждаш тези ниви и този народ. От триста години ти безмълвно бдиш над тая земя и над тия хора. Или дори от седемстотин, защото тази църква е построена върху развалините на една много стара църква. Спасявал си ни от войни, от глад, от чума. Колко ли мълнии си отклонил надалече? Колко ли бури си прогонил? От триста години или дори от седемстотин си изпращал с последно сбогом на небето душите на мъртвите. Твоите крила са трептели с ударите на камбаните: тъжни камбани, щастливи камбани. Векове на радости и скърби са затворен в твоя метал. А сега ти си затворен тук без въздух в тази позлатена клетка и няма да видиш повече слънцето, и няма да видиш повече синьото небе. На твоето място е един фалшив ангел, който идва от Сесто Сан Джовани, и в чийто метал са затворени само псувните на лаярите, отровени от политика.

– И този фалшив ангел е заел твоего място. Някой озарен от вярата творец е изковал твоя метал с удари на чука, оформил те е милиметър по милиметър: чудовищни и безбожни машини са създали другия, въпреки че е точно като теб. Но докато във всеки милиметър от твоя метал има от вярата на неизвестния майстор от 1200-ната, в метала на другия е само студеното безбожие на машината. Как би могъл един такъв студен и безразличен фалшив ангел да ни защити?! Какво ще го интересуват нашите ниви и нашите хора?!

Беше вече единадесет през нощта. Една нощ, изпълнена с тишина и мъгла. Дон Камило излезе от църквата и пое в тъмното.

Пепоне слезе веднага и изгледа лошо дон Камило.

– Трябваш ми – каза дон Камило. – Сложи си наметалото и ела с мен.

Като пристигнаха в църквата, дон Камило посочи блестящия от чисто злато ангел и каза:

– Защищавал е теб, твоя баща, твоята майка, бащата и майката на твоя баща и тези на твоята майка. Трябва да защити и твоя син. Трябва да се върне на мястото си.

Пепоне изгледа Дон Камило:

– Да не сте полудял?

– Да – отвърна свещеникът. – Но колкото и да съм полудял, няма да се справя сам в лудостта, която съм намислил. Необходима ми е помощта на луг като теб.

Скелето още стоеше около кулата, Дон Камило си напъха расото в панталоните и се заизкачва нагоре. После дойде Пепоне с подемника.

Бяха само двама, но бяха луди и силни за шестима. Закачиха фалшивия ангел с ремъците, свалиха болтовете, с които беше закрепен на пиедестала, и спуснаха статуята на земята.

После на ръце я внесоха в църквата. Махнаха истинския ангел и поставиха фалшивия на неговото място.

След това с подемника вдигнаха горе истинския ангел.

За закрепването на другия ангел към стрелата бяха необходими петима мъже. Те го направиха само двамата.

Смъкнаха се от скелето и хукнаха към стаята на дон Камило. Бяха вир вода от пот и мъгла, ръцете им бяха изпозжувани. Дадоха си сметка, че е пет часа сутринта.

За да намерят сили да помислят, те запалиха голям огън в камината и изпиха две-три бутилки вино.

Тогава се замислиха какво са направили и ги обхвана голям страх.

Разсъмваше се. Отидоха да погледнат през прозореца и ангелът беше там, на върха на кулата.

– Невъзможно е – заекна Пепоне.

Тогава го обзе ярост и той се обърна към дон Камило.

– Защо ме накарахте да направя това?! – изкрещя. – Какво общо имам аз с това проклето нещо?!

– Това не е проклето нещо – отвърна дон Камило. – Има вече твърде много фалшиви ангели по света, които работят за силите на злото. Имаме нужда от истински ангели, които да ни защитават.

Пепоне се намръщи с отвращение.

– Обичайните глупости на църковната пропаганда – каза той. И си тръгна, без да се сбогува.

После, когато беше вече пред вратата на къщата си, нещо го накара да се обърне и да погледне нагоре към върха на камбанарията, където, огрян от първите лъчи на слънцето, блестеше ангелът.

– Здравей, другарю – бодро промърмори Пепоне, сваляйки шапката си.

А през това време дон Камило, коленичил пред главния олтар, казваше на Разпнатия Христос:

– Иисусе, не знам как успяхме да го направим!

А Христос не отговори, но се усмихна, защото Той знаеше.

За книгата и автора

Ако спешно се нуждаете от добро настроение или поне от една усмивка, попаднали сте на правилното място. Защото тук ви очакват „Лечителката и рунтавата ѝ котка“, които си умират за добра компания, а каква по-добра компания от хора с чувство за хумор и желание за главозамайващи приключения? Авторът на тази забавна книга-предизвикателство няма търпение да ви хване за ръка и да ви поведе из един чудат лабиринт, в който да се изгубите с удоволствие, заедно с абсолютно неподражаеми герои, забъркващи фантазни каша с неповторим привкус. Добре дошли сте и не бързайте да стигнете до края, дори да нямате търпение да разплетете тънката приказна плетка, защото, скъпи читатели, през нея наднича магията на неочакваното. При това поднесена изключително галантно и примамливо.

Христина Мачикян.

Ухааа?!!! Много интересна история!!! Прекрасен човешки урок по психология!!! Философско разнищване на смисъла от общуването между хората... Увлекателен разказ за вълненията, мислите и стремежите на отделните човешки индивиди да удовлетворяват детските си МЕЧТИ, дори и когато пораснат! Желая ти успех!!!♥♥♥ Аплодисменти!!!

Звезделин Минков

Роден съм в затънчено малко селце в северозападна България (Резервата) и някога реших да променя живота си. Вече живея в затънчено малко селце в югозападна Италия. Смятам, че съм най-добрият писател сред трактористите и най-добрият тракторист сред писателите. Написал съм осем книжки. Седем части на „Паралелен свят“ – хумористична фантастика (на италиански хумор се пише без – х), гримирана като фентъзи. „Виж Неапол и не умирай“ – веселотъжно биографична. Преведох на български една книжка с част от произведенията на световно известния италиански автор – Джованино Гуарески.

Константин Кременски

Цена: 14 лв.

